

„מרפסת? מ. אפשר. אבל הביאי לשם סיגריות ובקבוק יין ושמיכה“.

„למה לך כל אלה?“ שואלת היא.

„כשאני רואה אותך נעשה לי קר“, אני אומר, „ולכן צריך יין ושמיכה. והסיגריה בשביל שלא אשתעמם“.

ואני רואה שהיא מהססת, וקם מה כורסה, ומפקה „בעצם“, אני אומר ומסתכל בשעון.

„לאן אתה ממנה?“ היא שואלת.

„הביתה“, אני עונה, „משעמם לי פה“.

„זה לא יאריך יותר משתי דקות“, אומרת היא במהירות.

„טוב“, אני עונה בקול עצל, מבעד לסיגריה שבתוך פי.

היא ממחרת לצאת את החדר וחוזרת עם חבילה, ואני יוצאים למרפסת.

„איזה ירח וכוכבים“, אומרת היא. „הפסקי“, אני אומר לה, „זאת דקוראציה ישנה. כבר לא באופנה“.

ואני מוריד את עצמי לתוך ספה שעומדה שם מששת ימי בראשית, אבל יש לספה זאת מעלה גדולה: אין לה קפיצים, ולכן אין מה שיחרוק.

„התקריב הנה“, אני אומר לה, „אינני אוהב להרים את קולי“. והיא מתקרבת.

„את יכולה לשבת“, והיא יושבת. ואני מרגיש שלחץ הדם עולה אצלי במהירות, ולכן אני חוטף ומרצה לה הרצאה שכול מלה שניה בה היא מהמלון הלאטיני של הדוקטור השכן שלנו, והיא מקשיבה לי בפה פעור, וזה מרגיז אותי, ולכן אני מנסק אותה.

מה אתה לוטש עיניים?

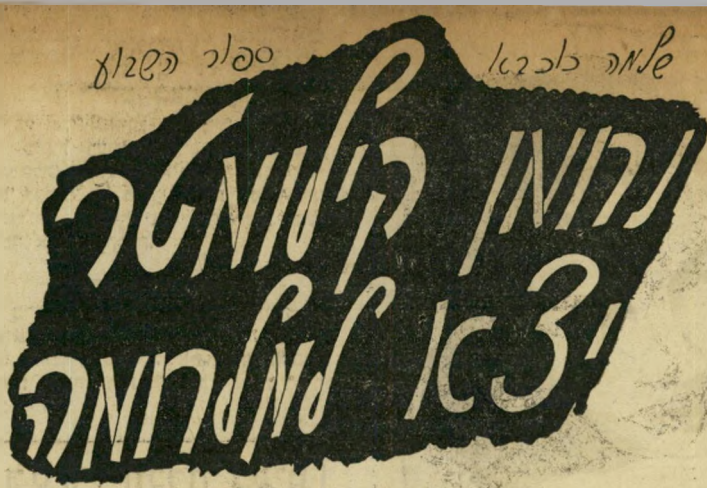
אחרי הנשיקה השביעית, כשראיתי שאני כבר מבולבל כהוגן, קמתי פתאום, וברחתי לתוך החדר. איזה פרצוף ניסה לעצור אותי, אבל שמתי אותו במ-

קומו, ותקעתי לתוך כיסו כרטיס ביקור של רופא שיניים, חבר שלי שנותן לי ארבעה אחוזים מכל פאציינט שאני שולח לו, והשחלתי את הצמי דרך הדלת, דרכתי לעצמי על הגז, והשארתי חלל ריק במקום שהיה גופי.

אבל, לעזאזל, רק אז התחיל הענין. למחרת אני כבר עוד פעם אצל יוכבד, והטון אצלי כבר לא כל כך משתעמם, ואני מומין אותה, וכן הלאה וכן הלאה.

וכעת, ככה זה. אם ערב אחד היא איננה פנויה, אני הולך להתאבד. וכך בכל ערב, עד שאגיד לה או ש או ש. חכה, מה אתה ממנה? אל תסתכל איזה מספר אני מצלצל.

קורות נחמן קלומטר שהתנדב ללמד את יוכבד גרייבל פרק בנימוסים ונוכח לדעת שיש עוקץ בפסיכולוגיה...

במקרה גפרור? והיא קופאת כמו בשר ארגוניני ואני נכנס פנימה. ובפנים יושבים חמשה זוגות המזכירים לי את הספר של ויקטור הוגו הנקרא „עלובי החיים“. והאף הנמוך ביותר שם הגיע רק עד לתקרה. ואני נגש לארגו המוסיקלי, ושם תקליט רועש. וזה משפיע עליהם כמו רעידת אדמה.

והם כולם נותנים בי עיניים, ויוכבד נגשתי אלי כמו חתול אל עכבר ואומרת לי בחיוך מקריש „מי אתה?“

„לא חשוב מי אני“, אני עונה לה. „אלא מה אני. את הססנית, וזה לא טוב בשבילך. לפי תנועות ידיך אפשר לראות שאת חלשת אופי. זוויות פיך מעידות כך שאין לך יציבות נפשית“, וכך אני ממשיך לשפוף עליה מלים של בית מרקחת, בקטש כזה, כמו פרופסור מהאוניברסיטה של בירות. ותיכף לזה, בלי לחכות לתשובה, אני נגש לשולחן הנושא את הבקבוקים, ומזוג לעצמי כוס, ובלי להניד עפעף משלש את המשקה בדרך הקצרה בי יותר לתוך מרתף היין הפרטי שיש לי בבטן.

ויוכבד אומרת: „הוא סתם מפטפט. בואו נרקוד“. ואני אינני מפנה את פני, וממשיך להפגין בפני החבורה את גבי. ההפגזה שלי מרככת את המסרה מעט מעט, אבל רק מעט מעט. ולכן אני עובר בין הווגות הגוררים את רגליהם על הרצפה, יושב באחת הכורסות, עם סיגריה ביד אחת וכוס ביד שנית, ומסתכל לתקרה.

ואני מרגיש שמישהו נגש אלי, ואני אינני טורח לראות מי זה, אבל הקול הוא של יוכבד, והיא אומרת: „לא התכוונת ברצינות למה שאמרתי?“ ואני אומר: „גברתי, אינני ליצן“. והיא אומרת: „האם אני באמת נראית כזאת?“ ואני אומר: „גרועה מזאת“. ואני היא מתחילה רועדת כמו שק חול המשמש לאימון האגרופנים, וקולה מאבד שתי מעלות קור, והיא אומרת: „אם כך, אני דורשת ממך שתספר לי הכול. בלי משוא פנים“.

ואני, בקול משתעמם כזה: „לא זה המקום. קשה לי להתרכז בתוך רעש כזה ובתאורה כזאת“. ואיפה? שואלת היא. „באיוה מקום בחוץ“, אני אומר, „במקום שאוכל להתרכז“.

„מה דעתך על המרפסת?“ שואלת היא. „יש לנו מרפסת רחבה, ושם לא יפריעו לנו“.

ואני מואיל להוריד את מבטי מן התקרה לאט לאט, ופונה אליה באדישות, ומביט בה כאילו לא הבנתי בדיוק על מה היא מדברת, ואחר שאני מנער את האפר מן הסיגריה, אני אומר:

המתנדב. ואני אלמד פרק את — יוכבד גרייבל.

ואחרי נאום זה משתרר שקט כזה שבית קברות לעומתו מקום רועש. (חוץ מאחד שכמעט נחנק בעוגה והתחיל משתעל). כי יוכבד גרייבל היא לא סתם חתיכה, אלא משהו. היא כמו תחנה מטאורולוגית, שרגליה על הארץ וחוטמה בעננים, והכול יודעים כי להגיע לעננים זה לא כל כך קל כמו להדליק סיגריה.

ואז קם נחמן ומתנדף כמו המשכורת החודשית, ואנחנו מתחילים להתערבב אם ייצא מהענין חי או מת, וההתערבויות הן 10 : 1 לטובת החברה קדישא.

כמה ימים אחרי זה, ואני בדרכי לבקר את שושו גרם (שאבג ויכוח ידידותי נתקל באגרופ ואיבד חמש שיניים), והנה אני פוגש ברחוב את נחמן קלומטר והוא זורח כמו נורת חשמל 1000 ואט שהתפוצצה.

אני ממנה נורא. אבל הוא מציע לי סיגריה, ואם נחמן מציע סיגריה בלי שביקשת ממנו חצי שעה זה סימן שקרה משהו, ולכן אני נכנס איתו למקום קרוב, ומוצץ סיגריה ומי שפכים שדב יוסף קורא להם קפה, ושומע סיפורו של נחמן קלומטר.

זה רגש עצום להיות מנצח (אומר נחמן). אבל, אתה יודע, לעולם לא תדע אם אתה מנצח או מתחרבן. אל תסייג תכל (אומר נחמן), כי אני צריך לצלצל ואינני רוצה שתדע למי אני מצלצל, מפני שאני מצלצל אל יוכבד.

אל תשאל שאלות (ממשיך נחמן) מפני שלא אגיד לך כלום. אבל דע לך שאני יוצא הערב עם יוכבד וגם מחר וגם מחרתיים ואם ערב אחד היא לא פנויה אז אני מתאבד, ואני מקווה שבעוד ימים מספר אוכל להגיד לה או ש או ש ולעשות חתונה.

אתה זוכר איך התנדבתי לעשות אותה דוגמה לכל הבחורות. ובכן יום אחד מודיע לי מאיר כיכרמון שאצל יוכבד יש נשפיה, ושם מתאספות כל התחנות המטאורולוגיות של העיר ועל ידי הבית יהיה מקום חניה. שאלתי חליפה מאחיו של זיק וחולצה לבנה מאבא של משה ועניבה מצאתי בפה הזבל, ולחיתתי שתי לירות, והלכתי אל יוכבד. שני בתים לפני ביתה לקחתי טאכסי, והנהג קילל אבל צריך הייתי לעשות רושם. ואני עולה במדרגות וסופר אותן בשביל שאדע בדיוק אם אצטרך להתגלגל בכולן, ואני תוקע סיגריה לפי, ומצלצל בדלת.

פותחת לי את הדלת יוכבד ואני מרגיש כאילו פתחו דלת מן מקרר חשמלי, והיא אומרת „כן. מה אתה רוצה פה?“ ואני אומר „אולי יש לך

באחד הערבים, ואני כדרכי מונח בכל כובד גופי פלוס שתי מנות פלאפל באחד הכסאות המרופדים של קפה „גור“, ועיני מתרוצצות לכל הכוונים כמו ש למדתי משוטרי התנועה, עד שנאחז מבטי בעניבה צהובה עם כתמים סגולים אשר לפיה אני מזהה את יוסי אלפיים (הוא איננו יודע לספור פחות), וה פסיכולוגיה של פרצופו איננה מעידה עליו שזכה במיליון לירה בהגרלה, ואז נאספים אל תחת דגל העניבה הזאת כל הבחורים ההגונים, כמו משה תלם-תחלה-תלם וזיק חיספה ומאיר כיכרמון, וכולנו משתתפים בצערו של יוסי אלפיים, אף שאין לנו חצי מושג על מה הוא מתאבל.

לתדהמת כולנו מתחיל יוסי אלפיים לדבר. ואז החברים מתחילים להקשיב ברצינות כי יוסי אלפיים פותח את פיו בדרך כלל רק בכדי לפהק, ונוסף לזה רואים אנו כי הוא עטוף בסחבות צבעוניות, וזה באמצע השבוע, כששוק השמלות הוא ירוד למדי, והחברה בדרך כלל לבושים חאקי שקיבלו עם השחרור מהצבא.

יוסי אלפיים יוצר ואקואום בכוס, וכתוצאה מלחץ האויר שבאולם עולה הקפה לתוך פיו. הוא מוריד את הקפה למחסן בעזרת שתי שריקות ושתי גניחות. ולאחר חמש דקות, של קללות בשבע שפות הוא אומר: „איזה מין חתיכות יש לנו פה?“ אומר הוא: „הזנבני שמלה די רצינית לצאת אתי הערב, והיא הסכימה בכל שלושים ושתיים שנייה, ולא באה. או מה דעתכם, הא?“

והחברה משמיעים נהמות סולידאריות, ומשה „יף אומר: „צריך ללמד את הנבל הזה פרק במילוא התייבויות...“

ואז כולם מתחילים לדבר כמו אינטליגנטים, ומתפתח ויכוח, ונשברים

שלושה ספלים, ובאים ולוקחים את שמריה בובה למנן דויד אדום.

ואז מתוך ערימת עתונים מגיח נחמן קלומטר (משקלו קילו, גבהו מטר) ושואל: „מה מעיק לכם על המצפון?“ ואז הוא שומע הרצאה מקיפה משבעה פיות בבת אחת, ועוד פעם מתפתח ויכוח עד שנדמה לי כי המשרה תתערב משום שאנחנו עושים קונגרסציה לכנסת, ואז נחמן מרים אצבע, בשביל שכולם יסתכלו אל ה תקרה, והוא משתמש בהזדמנות שכולם השתתקו ואומר: „חברים, בשעה קשה זאת יש צורך להעמיד לפני השמלות דוגמה בולטת, אחת ולתמיד, למען תשמענה ותיראנה. בכל חברה הגונה יש תמיד אחד המתנדב לסבול בעד הכלל, והמולדת והעם והאנושות. אני